

Adevărul creștin

Cumpără adevărul

Viața privită și altfel...

Ispravnicul înțelept

Biserica locală
în rugăciune

Consilierea
creștină

Prioritatea lucrării
cu tinerii și adolescenții

Zeciuală și dărnicia

Trebuie să mă botez
a doua oară?

Cuprins

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

3 Cumpără adevărul

Sergiu Iorgulescu

ÎN LUMINA VEȘNICIEI

4 Viața privită și altfel...

Cine ești tu?

Mircea Popa

6 Ispravnicul înțelept

Petre Bunescu

VIAȚA BISERICII LOCALE

8 Biserica locală în rugăciune

Ioan Botgros

9 Misiune Internațională

Lucian Adam

11 Prioritatea lucrării cu tinerii și adolescenții

Adiel Bunescu

12 Zeciuiala și dărnicia

Emilian Cristescu

14 Povestea așteptată a fiecărei copilării

Teodor Necea

16 Consilierea creștină

Câteva idei preliminare

Teodor Bunescu

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Ioan Botgros, Petre Bunescu, Emilian Cristescu, Lucian Adam, Adiel Bunescu, Teodor Bunescu, Teodor Necea, Emi Pavel, Mircea Popa,

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din această revistă este permisă doar cu aprobarea în scris din partea BER.

CONFRUNTĂRI

17 Trebuie să mă botez a doua oară?

Teodor Popescu

- continuarea articolului din martie 2008

EVENIMENT

19 Scrisoarea Sfatului de Frați pe țară:

21 Conferința Națională de tineret BUCUREȘTI 17 MAI 2008

24 Iov

Nepriceputul...

Emi Pavel

Cumpără adevărul

Cumpără adevărul, și nu-l vinde, înțelepciunea, învățătura și priceperea.

Proverbe 23:23

Sunt două cuvinte care alcătuiesc titlul, în opinia unora ușor învechit, ușor prăfuit, al acestei publicații creștine pe care o țineți acum în mână: Adevărul Creștin.

Pentru că iubim acest titlu nu doar din motivații emoționale care fac trimitere la conservarea unor segmente din moștenirea ilustrațiilor noastre înaintași în ale credinței creștine, dați-mi voie să fac o scurtă pledoarie pentru primul din cele două cuvinte alcătuitoare ale lui.

Adevărul!

Trăim o vreme în care se manifestă tendințe evidente de a renunța la absoluturi, de a relativiza totul. Iar adevărul despre care vrem să scriem în această publicație face parte din aceasta categorie a absoluturilor.

Pe piața ideilor despre religie și credință se fac auzite glasurile prețioase ale unor pretinse autorități în materie, care clamează cu insistență dispariția adevărului absolut.

Dacă zicerile lor capată tot mai multă trecere, inclusiv în mediile evanghelice cu pretenții, atunci cu siguranță se vor ridica mai multe întrebări. Iată câteva din ele:

Este adevărul un articol "expirat"? Merită să te mai cheltui, investind în adevăr? Mai are vreo relevanță în lumea în care trăim sfatul înțeleptului din Biblie care își îndemna semenii atunci, demult, chemându-i să cheltuiască pentru adevăr, să investească în el? Care ar mai fi motivația, dacă ar mai fi vreuna, să mai faci o astfel de investiție?

Sau, poate Adevărul rămâne un articol prea pretențios, un concept de care eventual să se ocupe doar filozofii și alții asemenea lor,

personaje ciudate pentru cei mai mulți, care respiră aerul rarefiat al cugetărilor și speculațiilor abstracte!

„Nimic nou sub soare“ declara cu mii de ani în urmă același înțelept al Cărții Sfinte. Și el atunci, ca și noi astăzi trăim într-o lume în care totul se vinde și se cumpără, totul are un preț, negoțul acoperind toate sferile și la toate nivelurile. Și adevărul are un preț, fie că este vorba de un adevăr cu valoare temporară, fie de Adevărul cu valoare veșnică.

Unii, e drept, fac o afacere prosperă din negoțul cu adevărul temporar. Informația corectă, adevărată despre realitățile vremelnice este uneori o marfa care se vinde și se cumpără la prețuri astronomice.

Ceea ce ne cheama însă Cartea Sfântă să cumpărăm "fără bani, și fără plată" este Adevărul mântuitor cu valoare pentru timp și pentru veșnicie care începe cu iertarea noastră în sângele jertfei Domnului Isus Hristos, adevăr pe care să nu-l vindem pentru nimic, nici pentru bani nici pentru vreo alta plată.

„Eu sunt ... Adevărul“ afirma cu aproape 2000 de ani în urmă Domnul nostru Isus Hristos.

Iată de ce ne propunem să găzduim în paginile acestei reviste descrieri inspirate ale diferitelor fațete ale Adevărului mântuitor care strălucește sub razele veșniciei ca cel mai de preț diamant al Cerului, oferit nouă tuturor, de la cel mai bogat până la cel mai sărac trăitor pe această planetă, sărăcită de adevăratele valori.

Aceasta ne dorim și vă îndemnăm cu toată dragostea:

Cumpărați Adevărul!

Viața privită și altfel...

CINE EȘTI TU?

Te-ai întrebat, măcar o singură dată în viață: "Cine sunt eu?". Și ți-ai răspuns, măcar o singură dată, într-un fel sau altul, pe fugă sau nu, într-un fel mai mult sau mai puțin serios... Și acest răspuns te-a mulțumit mai mult sau mai puțin, dar tu ai uitat (poate) întrebarea și răspunsul pe care ți l-ai dat și ți-ai continuat mai departe drumul prin viață... fără să te mai preocupe nici întrebarea, nici răspunsul, dar nici identitatea ta...

Chestiunea identității nu este una strict de natură filosofică, ci este o chestiune elementară de viață... Pentru că modul în care îți definești tu identitatea, îți dictează modul mai mult sau mai puțin responsabil în care gândești, te comporți, te relaționezi cu Dumnezeu, cu tine însuși și cu ceilalți.

În cele ce urmează încerc să îți propun să-ți pui din nou această întrebare și să te ajut să vezi și o altă perspectivă în căutarea răspunsului ...

Copil fiind, cei din jur te-au determinat să-ți faci o anumită părere despre ce ești. Și încet-încet, ai început să crezi despre tine ceea ce ei credeau despre tine...

Și așa ai ajuns să te vezi acum

... un simplu elev/student, pentru că așa ești privit de profesori...

... un simplu angajat, pentru că așa ești privit de angajator...

... un simplu contribuabil la un buget local sau național, pentru că așa ești privit de o structură economică locală sau națională...

... un simplu consumator de servicii medicale, pentru că așa ești privit de un sistem medical...

... un simplu simpatizant sau alegător, pentru că așa ești privit de un sistem politic...

... un infim procent din populația țării, pentru că așa ești privit de către statisticieni...

... un simplu om, pentru că așa ești privit de o societate aflată în derivă din ce în ce mai mult...

Cu timpul ai început să crezi că tu ești trupul tău, sau mintea ta, sau sentimentele tale, sau studiile tale, sau profesia ta, sau avuțiile tale...

Dar...

Tu nu ești trupul tău, deși trebuie să-l îngrijești așa cum este el. Fie că îți accepți înfățișarea, fie că nu... fie că tu te consideri drăguț sau nu, fie că cei din jur te consideră drăguț sau nu... fie că ești gras sau slab,

Înalt sau scund... tu nu ești trupul tău. Ești mai mult decât trupul tău...

Tu nu ești mîntea ta, cu toata mulțimea ei de gânduri... Mîntea face parte din tine, și îți este doar un instrument și un depozit de amintiri... pe care dacă știi să-l folosești- te va servi, dar dacă nu vei ști să-l folosești- vei fi folosit tu de ea. Tu nu ești ceea ce gîndești că ești... poate te vezi slab, ratat, prost, fără valoare, uitat, sau, din contră- puternic, cu succes, genial, valoros, carismatic... Dar tu nu ești mîntea ta... Tu ești mai mult decât mîntea ta și ceea ce crede ea despre tine...

Tu nu ești sentimentele tale, fie ele de bucurie sau încredere, fie de frică sau desnădejde s.a.m.d. Ele îți aduc aminte de ce a pus Dumnezeu în tine, dar nu te identifica cu ele... pentru că tu ești mai mult decât sentimentele tale...

Tu nu ești studiile și diplomele tale. Ți-ai folosit (sau irosit) timpul să înveți cât mai mult, să știi cât mai mult, pentru a folosi informațiile pe care le-ai dobîndit pentru un număr limitat de ani, care înseamnă mai nimic față de veșnicia veșniciei... dar tu ești mai mult decât studiile și diplomele tale...

Tu nu ești talentele tale, atît cît ți-au fost ele date... Tu ești mai mult decât talentele tale...

Tu nu ești profesia ta. Dai cît poți mai mult pentru profesie, sacrifici tot mai mult, devii (poate) dependent de profesie... și uiți că nimeni nu este de neînlocuit și că tu de fapt ești mai mult decât profesia ta...

Tu nu ești ceea ce ai. Ești tentat să te identifici cu ce ai, și începi să te compari cu ce are aproapele tău... și începi să judeci sau să invidiezi, să suferi sau să te mîndrești. Dar uiți că tot ceea ce ai și tot ceea ce strîngi reprezintă doar decorul și recuzita ta de actor pe scena vieții... Dar tu ești mai mult decât ceea ce ai...

Din perspectiva vremelniceii, ești îndreptățit să crezi că ești cîte puțin din fiecare din cele de mai sus.

Din perspectiva vremelniceii ești doar un trup muritor care poartă în el un suflet și care luptă doar pentru supraviețuire, pentru un strop de bucurie și pentru puțină liniște...

Din perspectiva veșniciei, lucrurile stau însă altfel... pentru că singurul lucru care rămîne din tine este doar sufletul tău... Restul- doar amintire... sau nici măcar atît...

Din perspectiva veșniciei ești un Suflet nemuritor, îmbrăcat cu un trup muritor.

Din perspectiva veșniciei ești un Suflet unic, veșnic și irepetabil, care a venit pe pămînt să găsească urmele pașilor lui Dumnezeu, să se întâlnească cu El prin jertfa Domnului Isus la Golgota, să aducă măcar o bucățică de cer în acest ungher al Universului numit Pămînt și apoi să ajungă Acasă.

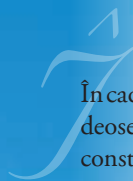
Din perspectiva veșniciei îl vei vedea pe aproapele tău, tot ca pe un Suflet, la fel de unic, veșnic și irepetabil, aflat în aceeași călătorie pe pămînt, cu aceeași misiune, cu aceeași nevoie de a-L întîlni pe Dumnezeu la cruce, și cu același drum ulterior...

Din perspectiva veșniciei valoarea sufletului aproapelui tău în fața lui Dumnezeu este aceeași cu a sufletului tău, așa încît el nu are dreptul să fie jignit, ignorat, sfidat, lovit de tine, la fel cum nici tu nu ai dreptul să fii jignit, ignorat, sfidat și lovit de el.

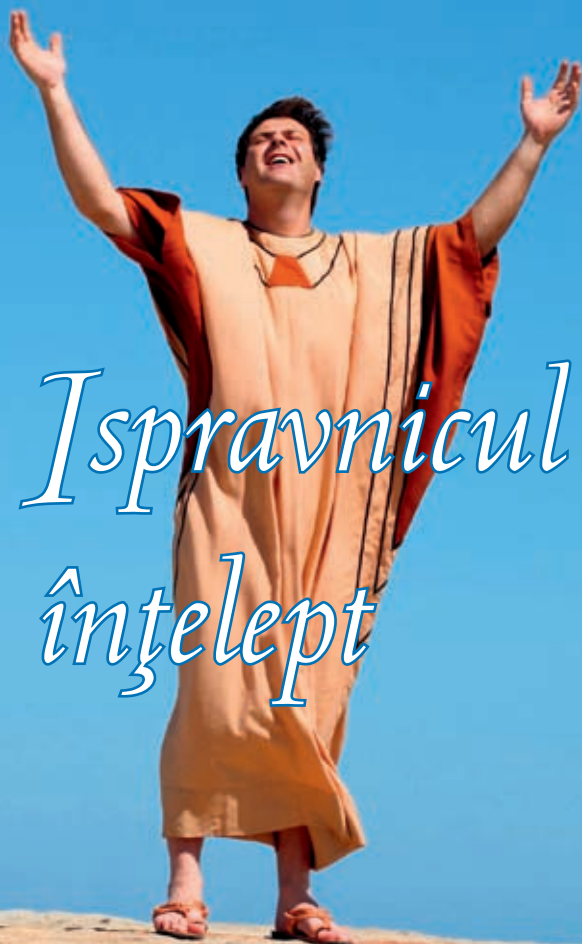
La fel- nu ai dreptul să fii stăpînul altuia, așa cum nici altul nu are dreptul să fie stăpînul tău. Pentru că toți, ca suflete, avem aceeași valoare în fața lui Dumnezeu. Vremelnicia și convențiile sociale au făcut ca tu să-ți arogi dreptul de a fii stăpînul altuia, de a-l judeca și a-l condamna. Sau invers.

Încearcă să uiți ce au spus alții despre tine pentru că ceea ce au spus ei și ceea ce te-au făcut să crezi despre tine sunt doar impresiile lor și rezultatul unor convenții omenești.

Adu-ți aminte ce ești cu adevărat- un Suflet unic, veșnic și irepetabil, dintotdeauna și întotdeauna cu valoare în fața lui Dumnezeu, și a cărui mîntuire a fost plătită cu sîngele Fiului Său.

În cadrul învățaturii Bibliei, credincioșii au răspunderi deosebite în folosirea bunurilor pământești. Acestea constituie o parte din binecuvântările primite din partea Domnului. “Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” (1 Cor. 4 :7) este o bună întrebare pentru noi. Și atunci, cum să procedăm cu toate lucrurile dăruite de Domnul?

Ispravnicul înțelept

Nu se pune problema să fim chibzuți doar dacă avem mai mult, ci cu orice lucru, mic sau mare, mai mult sau mai puțin important. Trăim o vreme în această lume și avem de dat o mărturie în toate privințele, deci și în folosirea bunurilor pământești.

Mai întâi, o atenționare, ce vine din partea Domnului Isus : “Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21). Îmbogățirea pe acest pământ cu lucrurile vremelnice nu constituie nicidecum ținta celui credincios. Dimpotrivă, el are o chemare cerească și comoara lui este doar acolo.

Dar cred că, uneori, putem fi într-o altă extremă, la fel de păgubitoare ca și prima: să disprețuim aceste lucruri de care ne folosim în viață, să fim nechibzuți și chiar nerecunoscători față de darurile lui Dumnezeu. Cuvântul ne îndeamnă să fim echilibrați și acordând prioritate lucrurilor cerești să ne bucurăm și de binecuvântarea lucrurilor pământești, necesare vieții noastre. “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6 :33).

Deși accentul învățaturii Domnului Isus cade, în mod normal, pe aspectele lucrării Sale de mântuire, observăm totuși ceva din caracterul Său ceresc și în administrarea lucrurilor materiale.

În împrejurările înmulțirii pâinilor, relatate de evangheliști, Domnul Isus asigură hrana din belșug oamenilor, dar este atent să nu se risipească nimic și poruncește ucenicilor să strângă tot ce a rămas, rezultând mai multe coșuri cu fărâmituri. Nimic nu era de aruncat ! În pildele talanților sau ale polilor, El subliniază atenția acestui stăpân, care încredințează robilor avuția sa pentru a fi bine administrată (ex. Matei 25:14-30) și va pedepsi pe robii care i-au nesocotit porunca, îngropând talantul său în pământ. În pilda vierilor (Matei 21 :33-41), Mântuitorul evocă munca gospodarului care a sădit o vie, a săpat

un teasc, a împrejmuit-o cu un gard și a dat-o în arendă, așteptând să fie răsplătit cu roadele viei.

Am evocat, în treacăt, aceste exemple din Evangheliile, deoarece ele ne pot ajuta să fim credincioși și "în lucrurile mici", dacă le putem numi așa.

Un vestitor al Cuvântului a prezentat această ordine cu privire la folosirea bunurilor personale:

- **DĂRUIEȘTE**

- **ECONOMISEȘTE**

- **FOLOSEȘTE**

În această ordine, spunea acest credincios, Dumnezeu este onorat, iar credincioșii sunt binecuvântați. M-am gândit să detaliem puțin aceste aspecte, în lumina Cuvântului.

Să începem cu **DĂRNICIA**, care este una dintre cele mai alese virtuți creștine. "Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac." (Evrei 13 :16). Dacă dărnicia noastră nu este o jertfă, ea poate fi doar filantropie, cum fac și oamenii. Domnul Isus sublinia și caracterul tainic al dărniciilor: "Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta." (Matei 6 :3). Apostolul Pavel a tratat pe larg acest subiect, atât sub forma de îndemnuri: "Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie! Fiți primitori de oaspeți!" (Rom. 12 :13), cât și sub forma de exemple concrete. În Rom. 15 :25, chiar Pavel este implicat în strângerea de ajutoare, iar în altă parte ni se spune despre "harul pe care L-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei" (2 Cor.8 :1).

Cum stăm la acest capitol? Avem acest exercițiu spiritual în viața noastră? Este dărnicia o regulă sfântă pentru noi? Ce înseamnă să trăiești permanent dărnicia creștină? Iată câteva repere:

O mare bucurie. (2 Cor. 8 :2). Era prezentă la frații macedoneni, care au considerat ca o mare favoare chemarea de a dărui credincioșilor în nevoie. Ce simțăminte trăim când dăruim ceva? Facem cumva acest lucru din obișnuință, sau din obligație, sau pentru o slavă deșartă? Dacă nu dăm cu bucurie, aceasta nu poate fi dărniciie creștină!

Bunăvoința. (Idem, v. 3). Nimeni nu poate fi obligat să dea ceva, iar dacă inima nu este slobodă, nici mâna nu are ce da. În Vechiul Testament sunt relatate numeroase cazuri când israeliții au venit la Cortul Întâlnirii sau la Templu ca să-și aducă darurile de bunăvoie, inclusiv zeciuielele poruncite de Domnul.

Leviții, ca seminție dedicată slujirii înaintea lui Dumnezeu, aveau traiul asigurat din ce dăruia

poporul. În perioadele de eclipsă spirituală, sau de neglijență, aceste daruri nu se mai aduceau, iar leviții își părăseau slujbele sfinte (ex. Neemia 13 :10). În cazul evocat a fost nevoie de intervenția energică a dregătorului Neemia pentru ca lucrurile să reintre în normal.

O predare personală. Despre credincioșii macedoneni s-a scris

că „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu.” (2 Cor. 8 :5). Nu cred că poate fi vorba de dărniciie când avem o inimă împărțită, o stare nepotrivită înaintea Domnului, sau o stare conflictuală cu alții etc. Slobozenia lăuntrică și încredințarea în mana Domnului ne vor deschide drumul spre a trăi această frumoasă trăsătură de caracter creștin.

Dăruim din ce avem. (Idem, v.12). Nu ni se cere niciodată să dăm ceva dacă nu avem. Dar dacă stăm sincer înaintea Domnului, chiar nu avem nimic de dat? Toți avem timp disponibil, genunchi care să se plece în rugăciune, gura care să spună ceva despre Domnul, cel puțin doi bănuși pe care să-i dăm pentru lucrarea Lui sau o pâine de împărțit cu alții. Câte prilejuri nu irosim deoarece socotim că nu avem de ajuns pentru noi, că sunt alții mai avuți care să dea, că sunt alții mai liberi să facă un lucru sau altul. Nu bogăția sau sărăcia ne împiedică să dăruim, ci o inimă neeliberată de atâtea legături pământești. O inimă slobodă va dărui mereu și din belșug.

DĂRUIEȘTE! Este calea proslăvirii Domnului în viața noastră. "Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de mulțumiri către Dumnezeu." (2 Cor.9 :12). Cât să dăm? "...fiecare din voi să puna deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui..." (1Cor.16 :2)

Domnul să ne ajute să fim buni ispravnici în tot ce primim din partea Sa pe acest pământ!

- va urma

Biserica locală în rugăciune

Este potrivită asemănarea rugăciunii cu respirația. Experiența comună ne arată că atunci când efortul crește și respirația devine mai susținută. Biserica trăiește “vremuri grele” de mare solicitare spirituală, datorită împotririlor și influențelor rele ale lumii în care este așezată pentru a fi lumină. Atunci este de la sine înțeles că atât biserica locală cât și fiecare credincios trebuie să folosească din ce în ce mai mult această armă de temut pentru Cel Rău, care este rugăciunea; este cu adevărat de temut pentru că Domnul Isus Hristos ne-a lăsat scris: ”Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi

de laudă, iar pe noi înșine tot mai mici, ceea ce înseamnă apropierea de smerenia ce trebuie învățată de la Domnul Isus Hristos.

Chiar dacă “...nu știm cum trebuie să ne rugăm”(Rom.8.26), actul în sine al rugăciunii îmbunătățește continuu starea noastră duhovnicească.

Deși cele arătate sunt lucruri ușor de acceptat, totuși în viața multor adunări locale rugăciunea nu este folosită așa cum s-ar conveni; altfel nu se explică de ce sunt așa de multe lucrări neroditoare, cum ar fi certurile, neînțelegerile, dezbinările, lupta pentru întâietate.

Rugăciunea este calea sigură de îndreptare pentru că oferă atât posibilitatea exprimării pocăinței pentru abateri de la ascultare, cât și trezirea și îndreptarea bisericii până la starea de a fi “una cum și Noi suntem una” (Ioan 17.22).

Cu această preocupare sfântă pentru starea bisericii, frații din Adunarea din Carol Davila 48 București, sub călăuzirea Duhului Sfânt au hotărât ca alături de strângerea pentru rugăciune care are loc în fiecare zi de marți a săptămânii, să aibă și o altă adunare de rugăciune în ultima zi de vineri a fiecărei luni care să se întindă pe o durată de 4 ore.

Cu toată smerenia îndrăznim să spunem că s-a constatat un interes deosebit pentru participare din partea credincioșilor, iar felul în care slujim Domnului Isus cu laude și mulțumiri a cunoscut o adevărată însuflețire. În același scop, în fiecare zi de marți a săptămânii este și a doua serie de rugăciune pentru credincioșii care, datorită programului de lucru, nu pot lua parte la prima serie.

Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze toate adunările creștine să ia ca semn de trezire ce este bun din această experiență.

cuvintele mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. (Ioan 15.7). Și cine se poate împotrivi voiei Lui Dumnezeu?

Rugăciunea făcută prin Duhul conduce la întărirea evlaviei și ascultării de Dumnezeu. Înțelegem ușor acest lucru gândind chiar pământește; dacă ai un prieten cu stare socială bună, căruia îi adresezi multe cereri pe care le împlinește, faptul acesta te conduce la mai mult respect și recunoștință față de el.

Practicând tot mai mult rugăciunea adevărată, Îl vom vedea pe Dumnezeu tot mai mare și vrednic

Misiunea internațională

Prin harul Domnului Isus, de aproape cinci ani de zile mă ocup cu promovarea misiunii internaționale în adunările din România și, implicit, cu strângerea unui suport pentru susținerea acesteia. Nu de puține ori am avut posibilitatea să vizitez diferite adunări din țară, însoțindu-i pe frații misionari.

Astfel am putut avea mereu un puls al percepției misiunii la nivel de frățietate, iar reacțiile credincioșilor precum și mărturiile misionarilor arată o schimbare în modul de înțelegere și implicare în ce privește misiunea internațională.

Cu toții recunoaștem că mult timp, pentru majoritatea, noțiunea de misiune internațională era total necunoscută, iar onora le producea chiar iritație. Ne-a lipsit acea cultură și istorie misionară pe care alții o au de secole. Era aproape imposibil ca înainte de '89 să te poți informa și mai ales implica în această lucrare.

Astfel pentru mulți ani după ce situația politică din țară s-a schimbat, pentru majoritatea misiunea internațională era un lucru rezervat doar creștinilor din Statele Unite sau alte țări europene cu un nivel de trai mai ridicat. În subconștientul fiecăruia s-a conturat ideea ca noi avem nevoie să fim ajutați de alții, noi n-avem resurse, pregătire și multe altele care să ne ajute să misionăm în alte țări, culturi și popoare.

De fapt, cred ca însăși porunca dată de Domnul Isus Bisericii sale înainte de înălțare nu era corect înțeleasă, ea fiind deseori atribuită fie numai celor din vremea Domnului Isus, fie numai anumitor credincioși.

Sub falsa mască a interesului pentru starea spirituală a românilor, mulți ani s-a auzit printre noi, și din nefericire încă se mai aude ici și colo, o scuză aparent adevărată pentru neimplicarea multora în lucrarea de misiune: „Avem și noi în România atâți nemântuiți. De ce să mergem peste mări și țări când sunt încă localități în România care nu au încă o biserică? Lasă că poți fi misionar și acasă, pe stradă sau la serviciu; de ce să mergi în altă țară?...” ici și colo, o scuză aparent adevărată pentru neimplicarea multora în lucrarea de misiune: „Avem și noi în România atâți nemântuiți. De ce să mergem peste mări și țări când sunt încă localități în România care nu au încă o biserică? Lasă că poți fi misionar și acasă, pe stradă sau la serviciu; de ce să mergi în altă țară?...”

Sigur, toate aceste lucruri sunt adevărate, dar un singur lucru nu-l înțeleg. De ce toate aceste motive să împiedice împlinirea ultimei porunci lăsate de Mântuitorul Bisericii Sale: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Nu știa Domnul că întotdeauna vor mai fi pe lângă noi oameni care să aibă nevoie de mântuire?

Mă gândesc acum la apostolul Pavel care avea o dragoste foarte mare pentru cei din neamul său și o dorință fierbinte de a-i vedea salvați, dar acest fapt nu l-a făcut să misioneze doar în Tars sau Iudeea, două din locurile de care era cel mai mult legat. Dimpotrivă în dorința sa de a câștiga suflete pentru cer alergarea în activitatea sa misionară s-a întins în aproape toată lumea civilizată din acea vreme.

O altă problemă a fost legată de implicarea în susținerea financiară a misionarilor. Pentru mulți, cu durere o spun, a fost provocarea cea mai grea pe care au avut-o. Și așa dărnicia nu era punctul nostru forte ca și frățietate, iar când mai era legată și de lucrarea de misiune lucrurile se complicau și mai mult. Aș ocoli acum remarcile care se propagau

uneori chiar de la amvoane legate de acest aspect, dar v-aș mărturisi un caz foarte concludent.

Într-o biserică din provincie s-a făcut o strângere de fonduri pentru misiune, dar în aceeași perioadă frații din acea adunare doreau să-și schimbe perdelele din sala adunării. Pentru mulți din acea adunare schimbatul perdelelor era un lucru mai important decât susținerea lucrării de misiune, și de aici a rezultat o serie întregă de discuții și neînțelegeri. Unde să meargă banii: la perdele sau la misiune?

Ar fi multe de povestit pe marginea modului greșit de înțelegere a implicării în susținerea misiunii, dar nu acesta este scopul acestor rânduri, ci mai degrabă doresc să arăt câte ceva din schimbările legate de misiunea internațională pe care Duhul Sfânt le-a produs la nivel de frățietate.

Sunt tot mai multe biserici care într-un mod regulat au înțeles să se implice în susținerea lucrării de misiune. Sunt tot mai mulți credincioși care sunt interesați de această lucrare, care se roagă într-un mod consecvent și organizat pentru frații misionari și care susțin lucrarea și din punct de vedere financiar. E îmbucurător faptul să întâlnesc frați și surori care au liste întregi de rugăciune cu multiple subiecte legate de misiune și misionari, aceasta arătând o maturizare la nivel de înțelegere a nevoilor spirituale. Spun aceasta pentru că un credincios care pe lista sa de rugăciune face loc doar nevoilor sale sau ale celor apropiați degajă un egoism și o imaturitate evidentă.

Un alt lucru deosebit îl reprezintă înțelegerea tot mai mare că misiunea internațională cere și resurse financiare, și acest fapt se vede din implicarea multora în modul cel mai serios și constant. Cine credea până acum câțiva ani că misiuni din alte țări vor fi susținute într-o oarecare măsură sau chiar 100% cu fonduri provenite exclusiv de la credincioșii din România?

S-au produs schimbări și progrese nu numai în ce privește modul de înțelegere a susținerii misiunii internaționale ci și a misiunii în sine. Astfel dacă în anul 2003 puteam vorbi de cinci misionari plecați în lucrare din cadrul bisericilor noastre, astăzi aceștia sunt în număr de unsprezece.

De asemenea, alături de aceștia au fost și încă mai sunt și alții implicați pe o perioadă mai scurtă în această lucrare de misiune internațională, fapt ce arată că încet, încet, învățăm și noi, după o lungă perioadă de inactivitate că este sarcina noastră, a

tuturor, să ducem sau să contribuim la vestirea Evangheliei până la marginile pământului.

Comparând lucrurile, putem spune fără să exagerăm cu ceva că modul cum este privită și înțeleasă astăzi misiunea internațională diferă foarte mult de cum era în urmă cu zece sau cinci ani, toată această schimbare fiind datorată Harului lui Dumnezeu.

Chiar dacă situația nu este una deosebită în toate adunările, încă existând biserici locale care încă nu s-au implicat într-un mod organizat în susținerea misiunii, chiar dacă mai sunt încă multe voci care se împotrivesc într-un mod voalat sau chiar fățiș acestei lucrări, este de remarcat și este un prilej de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care ne-a făcut-o și nouă de a fi părtași acestei lucrări deosebite.

Aș aminti aici frumoasa mărturie dată de câteva adunări din țară care pe lângă faptul că au înțeles misiunea ca pe o activitate normală ce trebuie practică de fiecare biserică locală, au făcut și pași concreți în această implicare. Astfel putem vorbi deja de buget pentru misiune sau programe de rugăciune special pentru misiune, lucruri absolut normale dar atât de puțin promovate printre noi.

Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru frații noștri misionari care practic ne-a provocat și motivat la aceste schimbări de atitudine. Slavă Domnului că au fost momente în viața acestora când au răspuns chemării și dorinței Domnului Isus de a vesti Evanghelia până la marginile pământului, salvând suflete pentru cer dintre neamuri și popoare neglijate până astăzi.

Datoria noastră, a celor care poate nu ne simțim chemați sau pregătiți pentru o astfel de lucrare, este să fim alături de acești frați, să-i susținem, să-i încurajăm și să formăm astfel o echipă, conștienți fiind că, părtași la această lucrare, ne vom bucura împreună de rezultatele ei și vom avea parte de o răsplată.

Fie ca să lăsăm Duhul Sfânt să lucreze în continuare în viețile noastre schimbarea pe care el o dorește și să putem privi și susține misiunea internațională așa cum dorește Domnul și nu prin prisma mentalității, tradiției sau a resurselor noastre.

Cu toată dragostea,
Lucian

Prioritatea lucrării cu tinerii și adolescenții

Deseori m-am gândit care este cel mai important element în lucrarea cu tinerii. Cu toate că mi-au venit în minte multe lucruri demne de luat în seamă, unul mi-a atras mereu atenția. Nu este nicio descoperire epocală, ci are de-a face cu porunca atât de cunoscută a Domnului Isus: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34) A-i iubi pe tineri, și a le arăta acest lucru în moduri pe care ei le înțeleg, este unul din elementele cheie pentru a avea influență în viața lor. Dar haideți să vedem mai întâi cum ne-a iubit El pe noi, pentru a știi cum să iubim noi la rândul nostru pe tineri.

În primul rând, El ne-a iubit fără condiții. De obicei noi ne manifestăm dragostea față de cei care considerăm că o merită. El însă nu ne-a cerut să ne schimbăm sau să ne câștigăm dreptul de a fi iubiți de El. În ciuda faptului că eram de neîubit datorită stării noastre oribile de păcat, El ne-a iubit așa cum eram. De fapt și astăzi, mântuiri fiind, dragostea Lui pentru noi nu depinde de performanțele noastre spirituale. Căderile noastre nu Îl fac să ne iubească mai puțin, iar ascultarea noastră nu Îl face să ne iubească mai mult. Astfel, El este exemplul perfect de dragoste necondiționată, exemplul pe care suntem chemați să îl urmăm. Cum ne descurcăm noi să punem în practică acest fel de dragoste? Cât de multă dragoste îi arăt eu adolescentului care pare să încalce mereu regulile, celui care are o viață spirituală dezordonată, celui care nu este interesat să crească spiritual, sau celui care eșuează mereu să își pună în practică deciziile bine intenționate? Cât de mult simte el că iubirea mea față de el depinde de reușitele sau de eșecurile sale? Domnul meu îmi cere să îl iubesc pe tânăr fără nici un fel de condiții.

În al doilea rând dragostea lui a însemnat acțiune plină

de sacrificiu. Dragostea pentru noi L-a costat enorm. A părăsit confortul cerului, a acceptat limitările unui om ca noi, a suferit de foame, sete, căldură, a fost neînțeles de către majoritatea contemporanilor lui, a suferit purtând greutatea păcatelor noastre, și a murit torturat pe o cruce. Nu este de mirare că a cucerit miliarde de oameni de-a lungul istoriei. Sacrificiul Lui a frânt până și cele mai tari inimă, arătând tuturor oamenilor că lui Dumnezeu Îi pasă de ei, și că a făcut totul pentru a-i câștiga, și pentru a stabili o relație. Cum arăt eu dragoste față de tineri prin acțiunile mele? Cât de mult mă costă dragostea mea față de ei? Cât din timpul meu sunt dispus să dau? Câtă înțelegere, răbdare și atenție le acord? Cât de departe sunt dispus să merg pentru a-i ajuta? Sunt dispus să intru în lumea lor, să află ce îi pasionează, ce îi frământă, sau care le sunt temerile? Sunt dispus să îi invit la mine acasă, în familia mea, să le arăt că mă interesează cu adevărat persoana lor? Influența nu vine preponderent de la amvon către cei din bănci, ci de la inimă la inimă, în relații în care adolescenții și tinerii simt că nu sunt condamnați și disprețuiți, ci iubiți fără condiții, și prin acțiuni care cer sacrificiu.

Josh McDowell spune în cartea lui „Generația înstrăinată”: „Dacă tinerii simt că ești mai preocupat de reguli decât de propria lor persoană, ei vor fi mult mai tentați să-ți ignore regulile. Însă atunci când știi că sunt mai importanți pentru tine decât regulile – că îi iubești indiferent de ceea ce fac sau nu fac – sunt mult mai dispuși să-ți respecte instrucțiunile.” Haideți să le arătăm tinerilor și adolescenților dragostea fără condiții și plină de sacrificiu pe care ne-a arătat-o și nouă Domnul nostru și atunci avem șanse să fim o influență în viețile lor, să îi ajutăm să se maturizeze din toate punctele de vedere.

Zeciuiala și dărnicia

În cele ce urmează, aș dori să ating două subiecte importante ale Sfintei Scripturi și anume zeciuiala și dărnicia. Ele trebuie tratate în mod diferențiat deși amândouă au același scop. Scopul lor este de a-L onora pe Dumnezeu cu binecuvântările pe care ni le-a pus la dispoziție, în semn de recunoștință și de a ne închina Lui.

Zeciuiala este primul subiect la care mă voi opri în mod special în această primă parte. După cum bine știm zeciuiala este un principiu al Vechiului Testament, întărit chiar de Domnul Isus în Matei 23:23. Poporul evreu avea datoria de a da lui Dumnezeu a zecea parte din tot ceea ce realizau.

Cel de-al doilea subiect, dărnicia, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu îl voi trata într-un număr viitor al revistei, este un concept al Noului Testament, al Harului, depășind în profunzime principiul Vechiului Testament - zeciuiala.

Așadar, în rândurile ce urmează voi încerca să spun câteva cuvinte despre zeciuială așa cum o găsim în Vechiul Testament și să scot câteva învățături ce decurg din referințele biblice la care voi apela. În Biblie, găsim zeciuiala pentru prima dată în Genesa 14:20: "Și Avraam i-a dat zeciuială din toate" lui Melhisedec, împăratul Salemului, care era Preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt (Genesa 14:18).

Ce se întâmplase? Avram se întorcea de la bătălia cu cei patru împărați, în care a fost biruitor datorită providenței lui Dumnezeu și este întâmpinat de Melhisedec, împăratul Salemului cu pâine și vin. Melhisedec îl binecuvintează pe Avraam (Genesa 14:19).

În urma acestei biruințe și apoi a întâlnirii cu Melhisedec, Avram își dă seama cine a stat la baza biruinței lui și se simte recunoscător față de Dumnezeu. Se naște o întrebare: cine i-a spus lui Avraam să dea zeciuială, sau cine l-a învățat lucrul acesta? Dumnezeu încă nu rostise porunca zeciuiei!

Cel de-al doilea om care întoarce Domnului a zecea

parte din ce primește este Iacov. În Genesa 28, îl vedem pe Iacov cum este constrâns de împrejurări să fugă în Mesopotamia, în Haran la unchiul său Laban, fratele mamei sale ca să-și ia de acolo o soție. Pe drum, înnoptează la Luz, cetate căreia Iacov îi dă un nou nume în urma visului avut - Betel. Aici el face un jurământ înaintea lui Dumnezeu: dacă se vor împlini cele auzite de el în vis, Cel care i-a vorbit va fi Dumnezeul lui și Îi va da a zecea parte din tot ce va primi. Mai mult, în locul acela va fi Casa lui Dumnezeu (Genesa 28:22).

De unde au știut acești oameni că trebuie să dea din venitul lor? Romani 2:14,15 spune: "Când Neamurile, măcar ca nu au lege, fac din fire lucrurile Legii... dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor." Înțelegem că Legea lui Dumnezeu este scrisă în inima tuturor oamenilor și ei nu se pot dezvinovăți niciodată înaintea Lui. Așa se face că încă de pe vremea lui Avraam și chiar înainte de acesta, oamenii aduceau ofrande zeilor în templele construite de ei. Erau conștienți de această responsabilitate pe care o aveau fata de o Forță Supranaturală. Numai ca ei greșeau ținta.

Următorul loc referitor la zeciuială îl găsim în Levitic 27:30-32. Orice zeciuială, fie din roadele pământului, fie din roadele pomilor, din cirezi sau din turme "să fie o zeciuială închinată Domnului". Fiecare a zecea vită care trecea pe sub toiag trebuia închinată Domnului fără ca ea să fie cercetată.

Aceasta era porunca lui Dumnezeu pentru toți copiii lui Israel și nu se admitea nici o excepție motivată de sărăcia vreunei persoane. Indiferent de posibilitățile materiale, fiecare israelit avea datoria de a-L cinsti pe Dumnezeu cu a zecea parte din veniturile sale.

În Numeri 18:26 vedem că și leviții care primeau zeciuială, trebuia ca la randul lor să dea zeciuiala: "Când veți primi de la copiii lui Israel zeciuiala pe care v-o dau din partea lor ca moștenire a voastră, să luați întâi din ea un dar pentru Domnul, și anume: a zecea parte din zeciuială." Așadar trebuia ca ei, care primeau zeciuială, să aibă o atenție și o grijă sporită față de binecuvântările lui Dumnezeu primite prin mâinile poporului Israel.

"Să luați întâi din ea un dar pentru Domnul și anume: a zecea parte din zeciuială"! Versetul următor lămurește că darul acesta este ca grâul care se ia întâi din arie - adică au adus pârga roadelor întâi lui Dumnezeu.

Genesa 18:32 accentuează un lucru în plus în ce privește zeciuiala: "veți lua pentru Domnul ce este

mai bun”. Condiția ca zeciuiala să fie primită iar poporul evreu să nu se facă vinovat de păcat era ca ei să aducă Domnului ce era mai bun din tot ce primeau. Înțelegem de aici că Domnul merită întotdeauna înțâietate și ce este mai bun din tot ceea ce El ne ofera ca binecuvântare.

De fapt înțelegerea și păzirea Cuvântului Lui Dumnezeu aducea binecuvântare în viața israelitului și a copilului Lui Dumnezeu (Deut. 28:1-14).

La fel s-a întâmplat și în viața văduvei din Sarepta Sidonului care a ținut cont de cuvântul spus de Dumnezeu: “dă-mi mai întâi mie” și binecuvântarea a venit peste ea, fiind înscrisă și amintită pentru totdeauna în Cuvântul sfânt.

Cartea Deuteronom aduce în discuție în capitolele 12 și 14 elemente noi în privința zeciuiei. În capitolul 12:4-28 găsim că Domnul stabilise un loc unde să fie adusă zeciuiala. Doar în locul acela trebuia să ajungă israelitul cu întreaga sa familie, cu robii și roabele sale, în semn de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu pentru binecuvântarea oferită. Aici, potrivit cu versetul 12, era locul bucuriei și al părtașiei familiei israelite cu Domnul și cu levitul care era prezent în locul ales de El. Mai mult, acesta era locul unde se stabileau relații noi, sentimente de dragoste și filiație fata de Dumnezeu. Stând la masă împreună înaintea Domnului inimile lor se încărcau de tot mai multă prețuire și recunoștință, de laudă și închinare.

În Deuteronom 14:27-29 și 26:12-15, la fiecare al treilea an este prevăzută o nouă zeciuială care îi avea în vedere pe orfani, văduve și săraci.

Cartea Deuteronom proiectează încă o dimensiune nouă cu privire la semnificația zeciuiei și anume aceea prin care israelitul recunoaștea proprietatea Lui Dumnezeu asupra pământului cu tot ceea ce acesta producea. Dumnezeu dădea o binecuvântare specială, într-o țară specială – țară care respecta Cuvântul Lui Dumnezeu. De această țară trebuie să se bucure întâi Dumnezeu, primind recunoștința poporului care beneficiază de toate roadele ei.

Nu pot să trec mai departe și să nu aduc un exemplu de dărnici și zeciuiala, care a avut loc în timpul lui Ezechia. În 2 Cronici 31.5 citim: “copiii lui Israel și Iuda, au dat din belșug cele dintâi roade de grâu, de must, de untdelemn, de miere și din toate roadele de pe câmp; au adus din belșug zeciuiala din toate.” Aici Cuvântul specifică două aspecte:

1. dărnicia – “ au dat din belșug cele dintâi roade”

2. zeciuială – “au adus din belșug și zeciuiala din toate”

Aceasta a fost urmarea unei mari treziri din mijlocul poporului Israel, care s-a bazat pe o pocăință reală înaintea Lui Dumnezeu, o stanga-mprejur de pe drumul depărtării de Dumnezeu și o alipire cu toată inima de El.

Tot referitor la zeciuială vreau să aduc înaintea noastră a tuturor și locul din Maleahi 3:8-12. Dumnezeu atenționa poporul Israel că El era înșelat prin faptul că nu I se aduceau zeciuiele la casa Sa; lucru care atrăgea blestemul asupra întregii case a lui Israel. Prin cuvintele spuse de proorocul Maleahi, din partea Lui Dumnezeu putem vedea inima plină de dragoste a Lui față de acest popor pe care dorește să-l binecuvinteze din plin, să-i deschidă zăgazarile cerului, pentru a turna belșug de binecuvântare peste el. Pentru a-și întări spusele Dumnezeu cere poporului să aibă curajul să-L pună la încercare. “puneti-mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazarile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Motivul pentru care Dumnezeu cerea să se aducă zeciuiele la casa Lui era unul singur: ca să fie hrana în casa Lui. Dumnezeu nu tolerează să vadă casa Lui lipsită și părăsită. În locul acesta vedem încă o dată că împlinirea Cuvântului înseamnă binecuvântare, iar nerespectarea Lui înseamnă blestem.

În concluzie, reținem că zeciuiala este:

- scrisă în inimile noastre
- o poruncă a Lui Dumnezeu
- o datorie de recunoștință și închinare înaintea Lui Dumnezeu
- un drept a Lui Dumnezeu care este proprietarul absolut a tot ce ne înconjoară
- o sursă a binecuvântărilor Lui Dumnezeu

În final doresc să lansez o provocare. Avem multe referiri în Cuvântul lui Dumnezeu în ceea ce privește părtașia noastră cu El prin citirea Cuvântului și rugăciune. Și mă întreb acum, ce ar însemna dacă din timpul nostru i-am da 10% lui Dumnezeu. Experiența arată că oamenii mari ai lui Dumnezeu au dat timp din belșug părtașiei lor cu El. Aceasta i-a făcut mari și a adus binecuvântări veșnice pentru Slava lui Dumnezeu.

În privința aceasta ne încurajează Mântuitorul prin ceea ce ne spune în Matei 6:33: “căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Povestea așteptată a fiecărei copilării

Teodor Necea

Ușa se deschise larg și chipul blând al fratelui Paul ne înșenină imediat așteptările, făcând ordine în hărmălaia poznașă de la începutul fiecărei ore de școală duminicală. Chiotele, glumele și ghidușiile copilăriei noastre inocente, se ordonau imediat convertindu-se în cea mai candidă așteptare, care și acum după 25 de ani mă înfioară. Oare exista sobă mai caldă și mai prietenoasă care să ne atragă ca un magnet de pe drumurile înghețate ale iernilor de altă dată? Oare existau copii mai zburdalnici și mai fericiți decât noi? Oare existau pe lume povești mai captivante și înduioșătoare decât cele ale fratelui Paul? Nicidecum! Povestea curgea duminică de duminică mai frumos și mai încântător, sădind în suflerele noastre valori și credințe de neșters.

„Dacă veți fii cumiști, azi vă voi citi din Felinarul lui Trică”, răsuna în clasă glasul învățătorului. „Mai țineți minte unde am rămas?”

- Daaaaa!” izbucneam noi încântați de fericire. În câteva secunde deveneam de nerecunoscut, ochi și urechi, captivați și purtați într-o lume de poveste, acompaniată discret de vechea sobă dogoritoare de lângă perete.

Probabil v-au trecut deja prin minte astfel de amintiri din copilăria dumneavoastră, amintiri de neșters păstrate prețios precum o comoară.

Experții psihologi afirmă în unanimitate că experiențele din pruncie și copilărie nu numai că sunt de neșters dar sunt decisive pentru destinul copilului. Când un copil se naște, creierul său este o „amestecătură” de neuroni care așteaptă să fie implicați în construirea celei mai complexe țesături, mintea umană. Trilioanele de conexiuni care vor forma complexitatea de rețele din creier, vor fi modelate în bună măsură de mediul înconjurător și mai ales de educația primită de copil. Încercați vă rog, să vă ștergeți din memorie amintirile din copilărie. Hm! E imposibil, nu? Pe lângă amintiri însă, vorbim de credințe, motivații și valori care, odată educate în copilăria noastră, operează în mod inconștient toată viața, fiind decisive pentru întreaga noastră dezvoltare psihologică și spirituală.

Însă cu mult înaintea acestor descoperiri din

domeniul neuropsihiatriei, sistemul educațional ebraic cunoștea valoarea învățării timpurii, acordând atenție maximă educației religioase a copiilor: “Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Deut 11:19 sau “Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Prov 22:6.

Desigur, rolul principal în împlinirea acestei misiuni nobile revine părinților creștini. Ei pot oferi cu dăruire și dragoste un mediu familial echilibrat care să faciliteze transferarea valorilor creștine în scopul modelării unui caracter evlavios. Însă modelul creștin trebuie observat de copii și în afara familiei, iar aici un rol extrem de important îl are biserica locală, printr-o lucrare specială dedicată copiilor.

Îmi vine în minte scena în care Domnul Isus, asaltat de gloate pe dealurile vechii Iudei, s-a purtat atât de atent cu micuții veniți la El. Ucenicii s-au repezit brutal să-i înlăture. Învățătorul este ocupat! Este prea ocupat cu lucruri mult mai importante, nu are timp de acești... până la urmă... doar niște copii. Atent însă, Domnul Isus vede toată scena și nu poate fi de acord cu acest gen de comportament, amendând imediat, cu tact, mentalitatea ignorantă a ucenicilor. A luat în brațe copilașii, i-a mângâiat și binecuvântat, lăsându-ne nouă o lecție neegalată de iubire și interes pentru copii, o lecție pe care o citim deseori și peste care, din nefericire, trecem atât de ușor.

Comportamentul ucenicilor face parte dintr-o tipologie deseori întâlnită printre noi. Inconștient, operează în mentalitatea noastră un anumit clișeu comportamental față de persoana copilului, exprimat cel mai adesea printr-o desconsiderare pasivă a nevoilor, identității și personalității lui. De fapt, noi cei mari, suntem ocupați până peste cap cu atâtea responsabilități în familie, la serviciu și la adunare încât ei, copiii, nu mai au loc în programul nostru aglomerat. Și chiar dacă am avea ceva timp liber, ce să faci cu un copil? Ce să-i spui? Și așa nu prea înțelege. Să crească el, să se facă mare și apoi

va putea să înțeleagă și să ia decizii. Cam așa arată la mulți dintre noi, de ce să nu fim sinceri, părerea despre educația copiilor, mai ales în adunare.

Cred că e timpul să ne punem serios întrebări legate de atitudinea față de educația copiilor în adunările noastre. Măsura interesului concret pentru educarea spirituală a copiilor este dată de existența unei lucrări specifice dedicate copiilor în biserica locală, fie că o numim mai pretențios Școala Duminicală sau simplu adunarea de copii sau grupa de copii. Atunci când vizitez o biserică îmi place să văd clasele copiilor și dacă pot să și asist la lecțiile lor, pentru că cel mai bine se poate scruta viitorul unei biserici de pe băncile Școlii Duminicale, nu de la amvon, nu de pe primele scaune. Bisericile care investesc consecvent în educația biblică a copiilor, dovedesc viziune și preocupare pentru viitor, având toate șansele unei continuități sănătoase. Adunările care nu investesc în lucrarea dedicată copiilor sunt mult mai orientate spre trecut și ne gândim cu teamă la evoluția lor peste ani.

În contextul dorinței de schimbare și înnoire a vieții spirituale din bisericile noastre, cred că un loc aparte ar trebui să-l ocupe dezvoltarea lucrării pentru copii. Privind foarte realist la ce se poate face, cred ca prioritatea zero ar trebui să fie investiția consecventă în educarea copiilor. Ce binecuvântare extraordinară ar fi ca viziunea noastră să fie cucerită de dictonul - "nici o adunare fără Școală Duminicală"!

Desigur, lipsurile logistice ne pot descuraja. Și aici mă gândesc la multele clădiri de biserică, în special din micile orașe sau de la sate, care au fost proiectate fără să fie prevăzute cu anexe speciale destinate lucrării pentru copii. Totuși această realitate nu este o barieră insurmontabilă, în măsura în care apare dorința sinceră de schimbare. Un proiect de extindere, autorizație, materiale de construcții, bani sau mână de lucru, vor deveni chestiuni ușor realizabile atunci când sunt mobilizate de o inimă sensibilizată de dragostea Domnului Isus pentru cei mici. O reformă a mentalității poate debloca multe resurse latente cu care Dumnezeu a binecuvântat fiecare biserică locală, fie că vorbim de resurse financiare, resurse umane sau daruri spirituale. Adevărul este că proiectul de construcție sau extindere a unei biserici reflectă foarte fidel teologia, viziunea și prioritățile pe care se fundamentează biserica.

Nu cred că numărul copiilor din adunare poate fi un argument pentru existența unei lucrări specifice lor.

Cunosc biserici locale în care Școala Duminicală înseamnă doar 5 sau 6 copii și o mămică plină de dragoste și pasiune în a-i sluji și învăța. Dacă într-o adunare locală sunt doar câțiva copii, vreau să cred că cineva cu dar din partea lui Dumnezeu va observa nevoia lor și va fi încurajat și susținut să inițieze grupa copiilor. Dumnezeu, care a dat daruri fiecăruia dintre noi, caută disponibilitatea noastră și ne provoacă să răspundem acestei chemări.

Nu aș dori ca accentul pus până acum pe nevoia Școlii Duminicale în bisericile noastre locale să lase loc unei disocieri între generațiile din adunare. Implicarea copiilor în activități și programe distincte de adunarea mare, nu trebuie să lase loc înstrăinării de celelalte vârste din biserică. Școala duminicală ar trebui să fie integrată organic în viziunea și programul bisericii, rezultând astfel o îmbinare armonioasă a lucrărilor în ansamblul lor. Pentru împlinirea acestui scop este nevoie de coerența conducerii și a viziunii, care să articuleze funcțional lucrările specifice diferitelor vârste din biserică. În lipsa unei abordări unitare, Școala Duminicală se poate transforma într-o lucrare paralelă cu biserica, această înstrăinare afectând viața sănătoasă a Trupului.

Îndrăznesc să fiu foarte practic și să mă întreb în câte biserici BER vor apărea manifestări practice ale unei lucrări dedicate copiilor. Câte clădiri de biserică se vor extinde, câte spații nefolosite se vor amenaja pentru grupa de copii, câți frați sau surori vor răspunde chemării de a se dedica acestei lucrări? Până la concretizarea acestor schimbări, zburdălnicia este irosită, chiotele lor sunt criticate iar povestea, povestea aceea memorabilă a copilăriei lor, rămâne undeva captivă în sufletele noastre, suferind împreună cu ei uitarea.

Consilierea creștină

CÂTEVA IDEI PRELIMINARE

Mă aflu într-o tabără creștină cu ceva vreme în urmă când l-am întâlnit pe CJ, un băiat de 21 de ani care mi-a spus sincer: „Nu pot să-l vad pe Dumnezeu ca Tată. Înțeleg orice altă analogie pe care ai face-o, dar ca Tată ... este prea mult pentru mine să accept.“

Plecând de la acest caz real, mă întreb câți dintre noi ne-am fi grăbit să-l invadăm pe acest băiat cu versete biblice care să demonstreze că el greșea, și că de fapt noi aveam dreptate. Asta poate fi o abordare. Nu cred însă că este și cea mai înțeleaptă.

Dacă am fi stat însă să ascultăm mai întâi de toate povestea acestui tânăr, poate că am fi putut ajuta mai bine (Pv. 18:13). CJ a avut un tată care l-a bătut măr până la vârsta de 10 ani iar după aceea i-a lasat baltă atât pe CJ cât și pe mama lui, și a plecat după o altă femeie. Toate amintirile copilăriei lui erau legate fie de rănilor adânci pe care i le lăsuă bătăile regulate administrate de tatăl lui, fie de neputința lui de a-și ajuta mama abandonată de acest soț și tată nesăbuit. Acest băiat avea nevoie de ajutor, și felul în care îi era oferit acest ajutor ar fi putut face diferența în viața lui.

Când mă gândesc la consilierea creștină, mintea mea zboară spre Domnul Isus, modelul perfect de „consilier“, pe care Isaia 6:9 îl menționează și care este atât de frumos descris în Evanghelii. De la El învățăm cum să înțelegem oamenii, cum să avem compasiune față de ei și cum îi putem ghida spre soluții viabile eterne privind problemele lor cele mai adânci.

Îmi place felul în care Gary Collins descrie consilierul creștin și anume „un slujitor al lui Hristos, plin de Duhul Sfânt care folosește talentele, darurile, și cunostințele lui/ei cu scopul de a-i ghida pe oameni spre maturitate, competență interpersonală și stabilitate, atât mentală cât și spirituală“.

Pavel de asemenea remarca în Romani 8:28-29 că scopul tuturor celor aleși de Dumnezeu este ca să fie asemenea chipului desăvârșit al Domnului Isus. Aceasta este ținta noastră în viață: să-L imităm pe Domnul nostru în tot ceea ce facem. Dar de multe

ori din cauza păcatului nu reușim acest lucru și avem nevoie de sfatul altor frați sau surori mai maturi/mature decât noi care să ne ghideze spre libertate și sfințenie.

Revenind la definiția pe care o dă Gary Collins, trebuie menționat faptul că deși majoritatea creștinilor maturi pot da un sfat potrivit la momentul potrivit, în cazul tulburărilor mentale (de ex. în cazul psihopatologiilor) ai nevoie de pregătire profesională în domeniul medical-psihologic. Sunt renumiți cei care au încercat să diagnosticheze și/sau să soluționeze probleme de psihopatologie și care au facut-o în mod defectuos datorită lipsei lor de pregătire profesională. În urma unor astfel de abordări, persoanele „tratate“ au fost traumatizate, unele chiar pe viață. Deseori se poate ca în dorința noastră de a-i ajuta pe alții, să facem mai mult rău decât bine dacă nu suntem pregătiți.

Avem nevoie de consilieri și psihologi creștini la fel cum avem nevoie de filosofi și medici creștini. Ca și creștini avem oportunitatea să fim o influență divină în sectoarele laice ale acestei lumi și să aducem alinare și/sau eliberare oamenilor atinși de diferite manifestări ale păcatului. Dacă stăm să ne gândim bine, toate bolile și suferințele au ca rădăcina păcatul. Această maladie universală a afectat tot în calea ei, de la natură și animale până la oameni. Scopul lui Dumnezeu este să restaureze toate lucrurile la starea în care El le-a creat la început. Acest proces începe aici pe pământ cu întreaga creație a lui Dumnezeu și își are finalitatea în cer, acolo unde noi vom primi un trup plin de glorie iar pământul și cerul vor fi înnoite (Romani 8:19-23; Apocalipsa 21:1). Provocarea este ca noi să fim niște slujitori ai Domnului Isus care să ghidăm pe alții spre creștere holistică (spirituală, emoțională, mentală, profesională), pentru ca prin tot ce suntem și facem Domnul nostru să fie glorificat de cât mai mulți oameni.

1. Collins, G. (1993) The Biblical Basis of Christian Counseling for People Helpers. Colorado Springs, CO: NavPress.

Trebuie să mă botez a doua oară?

Continuarea articolului din martie 2008

Socot că am spus destule lucruri asupra acestui punct. Am văzut că în Biserica creștină încă de la început – dacă este să înțelegem cum se cuvine Sfânta Scriptură, copiii au fost botezați. În al doilea rând, am văzut că pentru aceasta avem temeieri în Sfânta Scriptură și că botezul copiilor nu însemnează deloc o alunecare de la Biblie și e dovedit că de la început, cea dintâi comunitate a avut dreptul și datoria de a boteza pe copii, potrivit cuvintelor lui Isus. Vom merge acum mai departe, ca să vedem ce alte greutăți mai aveți în această privință.

Îmi dă de gândit cu deosebire cuvântul pe care l-a spus Isus când a fost botezat de Ioan Botezătorul: “Așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”. Nu se vede de aici că botezul făcut când ai credință este o faptă de supunere, o cerință a Domnului?

Cum e cu puțină, dragul meu, ca un loc ca acesta să te neliniștească? Botezul pe care l-a primit Isus din partea lui Ioan, n-are deloc a face cu botezul nostru. Botezul lui Isus din partea lui Ioan a avut loc la începutul lucrării Lui, iar așezarea botezului creștin a avut loc după înviere și înainte de înălțarea lui Isus la cer. Din această pricină, botezul lui Isus nu e ceva ce ne privește pe noi. După cum ființa lui Isus și chemarea Lui aveau în ele ceva cu totul deosebit, tot așa și botezul Lui e ceva cu totul deosebit. Ioan a botezat cu botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. De aceea nici n-a cutezat să boteze pe Isus când a venit la Iordan și a cerut să fie botezat. Ioan n-a primit să-L boteze și a zis: “Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” Și avea dreptate. Isus n-avea nevoie de botezul pe care-l săvârșea Ioan. Botezul acesta avea în vedere spălarea de păcate; iar Acela care sta înaintea lui, era fără păcat. Isus n-avea nevoie să se boteze pentru păcatele Lui, căci n-avea păcat. S-a făcut însă asemenea

oamenilor păcătoși. Chiar în botez a luat asupra-Și urmările păcatelor, adică urmările păcatelor noastre, iar cuvântul: “S-a smerit și S-a făcut ascultător” se poate spune și despre botezul Lui. Sta deci în rândul oamenilor păcătoși, după înfățișare pare că ar fi unul din ei. În supunerea Lui, împlinește tot ce trebuia împlinit ca însărcinare din partea Tatălui Său. Întreaga Lui viață este împlinirea a tot ce trebuia împlinit, viața Lui e o ascultare față de Dumnezeu până la moartea pe cruce. Vreți să știți ce L-a costat pe El să împlinească tot ce trebuia împlinit? Priviți-L cum stă în Ghetsimani culcat cu fața la pământ și soarbe paharul suferinței, sau cum atârnă pe cruce și strigă “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” După aceea însă a putut să strige: “S-a isprăvit!” Atunci a fost împlinit tot ce trebuia împlinit, atunci calea ascultării s-a isprăvit. Și acum să luăm noi acel cuvânt al Domnului ca spus pentru noi? Nu se cade, când ne gândim la ascultarea și la suferințele lui Isus.

În Biblie sunt multe porunci. Citiți numai predica de pe munte și epistolele apostolilor și uitați-vă cum se vorbește acolo despre dragostea lui Dumnezeu, care trebuie să ne umple toată inima încât să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, despre adevărata smerenie, despre îngăduială, blândețe, răbdare și multe alte virtuți. Drept ar fi să lăsăm toate la o parte și să socotim că botezându-ne, lucrul cel mai ușor din câte se pot închipui, am împlinit tot ce trebuia împlinit? Iacov zice: “Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate” (2.10). Împlinirea numai a unei singure porunci, nu ajută la nimic, dacă călcarea unei singure porunci face zadarnică ținerea celorlalte. Dacă ne apucăm să ținem o poruncă, trebuie să le ținem pe toate. Cu toată seriozitatea trebuie să vă spun: Cine se apucă să se țină de ascultare, trebuie să știe de ce se apucă. Acela trebuie să ducă o viață de ascultare. Abia atunci ajunge să înțeleagă în adevăr Evanghelia.

Știți că lucrul e foarte serios, căci cine s-ar apuca să împlinească el tot ce trebuie împlinit, cade sub Lege ca adventiștii și nu înțelege Evanghelia. Dacă citim epistolele apostolilor către romani, efeseni, întâia a lui Petru, găsim că starea omului după voia lui Dumnezeu se capătă prin credință; acolo se învață lămurit că Dumnezeu singur pune pe omul care crede într-o stare după voia Lui fără nici un merit din partea omului, ci numai prin meritele lui Isus Hristos. Când un om este în această stare, când adică a primit darul stării omului după voia lui Dumnezeu, se trezește în el

recunoștința și dorința fierbinte ca să trăiască potrivit voii lui Dumnezeu. Atunci și numai atunci își găsesc îndrumările Scripturii adevăratul lor rost. Atunci nu mai este vorba să împlinești tu tot ce trebuie împlinit, a împlinit Hristos în locul tău; iar bucuria de a urma voia lui Dumnezeu nu are deloc înțelesul că prin aceasta vrei să împlinești tu tot ce trebuia împlinit. Pentru cel ce vrea să împlinească el tot ce trebuie împlinit, pentru acela degeaba a murit Hristos! Cu câtă seriozitate vorbește Pavel către aceia care socot că trebuie să mai adauge ceva la crucea lui Hristos! La Galateni 5,3,4 el zice: “Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. Voi care voiți să fiți într-o stare după voia lui Dumnezeu prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har”.

Iată cel mai adânc și mai primejdios punct de care e vorba. De aceea trebuie să vă atrag serioasă luare aminte asupra acestui lucru, pentru că văd în el primejdii pentru sufletul și mântuirea dv., căci în locul lui Isus puneți altceva și cădeți astfel în Lege, pierzând pe Isus. Ori acest lucru ar fi îngrozitor! Dumnezeu să vă ferească!

Nu, nu. N-avem nevoie ca noi să împlinim tot ce trebuia împlinit! A fost împlinit! Eu nu pot pricepe cum din acest cuvânt oamenii socot că pot să scoată o dovadă pentru al doilea botez, sub cuvânt că se botează și ei cum s-a botezat Isus.

Putem noi să împlinim tot ce trebuie împlinit? Putem noi să împlinim măcar o parte? Niciodată. Să ne lăsăm de acest gând pentru totdeauna, căci noi nu putem să împlinim tot ce trebuie împlinit. Și slavă Domnului pentru aceasta! N-avem nevoie să împlinim noi, căci a împlinit Isus. Iar noi, fără niciun merit din partea noastră, suntem puși de Dumnezeu în starea după voia Lui prin credința în Hristos Isus și în mântuirea pe care El a săvârșit-o pentru noi. Cine vrea să se boteze și el cum S-a botezat Isus, trebuie să moară și el cum a murit Isus, adică pentru mântuirea lumii. Se poate una ca asta? Vedeți deci că e cu totul greșit să pretindem să împlinim tot ce trebuie împlinit și deci să ne botezăm cum S-a botezat Isus.

Și încă e vorba despre așa zisa faptă de ascultare pe care Isus o cere de la noi. Da, prietene, dacă ascultarea ar sta în aceea ca noi să ne afundăm în apă, ar fi foarte ușor. Dar așa de ieftină nu este ascultarea, căci de ea ține o viață de zilnică lepădare de sine și predare, de ea ține să zici clipă de clipă “nu” la atâtea și atâtea cerințe ale lumii și ale eului tău, cum și să zici “da” din toată

inima lui Dumnezeu și Cuvântul Lui. O, prietene, dacă ar fi adevărat că botezul al doilea ar fi o faptă de ascultare, apoi nu odată ar trebui să mă botez, ci de nenumărate ori. Iată unde duce o înțelegere greșită! S-a mulțumit vreodată Isus cu împlinirea unui lucru din afară, unei forme? El întruna căuta la inimă, la voință. El este cel mai mare vrăjmaș al formelor și al slovei. Nu, nu. Domnul cere cu totul altceva. El cere cu mult mai mult decât această așa zisă faptă de ascultare. El cere o viață de necurmată ascultare, de umblare neîntreruptă pe urmele Lui. Iar aceasta este cu totul altceva decât afundarea în apă.

- Cu toate acestea, mulți oameni aleși binecuvântați de Dumnezeu așa au înțeles lucrurile și s-au botezat a doua oară! Într-una din broșurile pe care le-am citit, se da la sfârșit o întregă listă de astfel de oameni care s-au botezat a doua oară.

- Foarte adevărat. Și eu am citit acea listă și drept să-ți spun, am găsit-o foarte nepotrivită. Mi-aș lua asupra-mi însărcinarea ca pentru un nume din aceia să aduc cinci, ba chiar zece nume de oameni tot așa de binecuvântați, care socot de bun botezul de copil și care nu s-au botezat a doua oară. Numărul acelora care nu socot de bun decât botezul după ce ai ajuns la credință, este față de celorlalți foarte mic. Ei sunt însă foarte râvnitori pentru al doilea botez, vor cu orice preț să vadă și pe alții făcând ca ei, iar noi ... am tăcut. De aici s-a înțeles că noi n-am avea nimic de zis pentru apărarea încredințării ce avem, ba chiar că înlăuntrul nostru am fi încredințați că trebuie să ne botezăm a doua oară, dar nu cutezăm să facem acest pas, din pricină că ne-am teme de urmările lui. Așa mi-a scris odată cineva într-o carte poștală. El zicea că în inima mea aș fi încredințat că trebuie al doilea botez, dar nu cutez să-l fac, pentru ca să nu-mi pierd pâinea! Așa de josnică părere au unii despre noi! Iar acești oameni, din nefericire, nu sunt puțini. Ne socot ca oameni neascultători, ca unii care nu respectăm adevărul, care mai ținem încă la botezul copiilor cu toate că știm că lucrul stă altfel ; e o nedreptate ce ni se face. Ar trebui să se pocăiască pentru aceasta.

- Da, astfel de cuvinte m-au izbit în chip cu totul neplăcut. De amândouă părțile ar trebui înlăturate vorbele jignitoare. Prin aceasta, chestiunea cu al doilea botez a ajuns așa de supărătoare. Fiecare om ar trebui să respecte încredințarea altuia.

- Așa ar trebui, fără îndoială.

- va urma

Scrisoarea Sfatului de Frați pe țară

31 Mai 2008

În cadrul ultimei ședinței ordinare a Consiliului Național al B.E.R – Adunarea Sfatului de Frați pe Țară - care a avut loc în data de 31.05.2008 la București, tema principală de dezbatere a fost practica botezului casei creștine în adunările locale ale B.E.R. privită în lumina Bibliei și a experienței bisericii din primul veac și până în prezent.

Abordarea acestui subiect s-a datorat dorinței de a proteja creștinii adunărilor din această frățietate, tulburați de agresivitatea unor agenți zeloși, susținători ai botezului la maturitate în exclusivitate și/sau ai obligativității celui de-al doilea botez.

În urma acestei dezbateri a rezultat punctul de vedere unanim al fraților prezenți la consfătuire, formulat printr-o scrisoare transmisă tuturor comunităților locale din B.E.R., scrisoare pe care o prezentăm și în rândurile care urmează.

„Iubiți frați,

Sfatul de Frați pe țară reunit în data de 31 Mai 2008 a cercetat cu ajutorul Cuvântului Lui Dumnezeu și cu rugăciune problema botezului creștin și comunică tuturor bisericilor locale aparținând Cultului Creștin Biserica Evanghelică Română, următoarele:

O adunare locală slăvește pe Dumnezeu și este puternică în mărturie și rodnică în lucrare, doar atunci când este unitate deplină între frați, unitate centrată în Domnul Isus și în jertfa Lui. Nu admitem un alt centru și nici o altă temelie decât Domnul Isus și Cuvântul lui Dumnezeu.

Tot ce atinge, slăbește sau chiar distruge unitatea frățască trebuie grabnic descoperit, mărturisit, condamnat și înlăturat.

Botezul în apă și Cina Domnului sunt cele două acte de cult care ne sunt scumpe și pe care le practicăm, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu și cum sunt prezentate în Mărturisirea de credință a Bisericii Evanghelice Române.

Modul de înțelegere și de practicare a botezului în apă a casei creștine, inclusiv a pruncilor, nu dorim și nu trebuie să afecteze unitatea din adunări, și nici să constituie izvor de neînțelegeri și motive de luptă

între frați.

Botezul casei creștine este botezul apostolic.

Argumente biblice principale:

1. Botezul casei Lidiei, botezul casei temnicerului, botezul casei lui Ștefana (Fapte 16.15,16.33;1 Cor.1.16).

2. Botezul creștin este un semn al noului legământ în Domnul Isus Hristos care cuprinde o promisiune pentru casa creștina după cum vechiul legământ cuprindea o promisiune pentru urmașii evreilor în semnul tăierii împrejur.(Fapte 2.39; Efes.2.11-13; Gen.17.1,6,8).

După cum copiii în vechiul legământ primeau semnul pe trupul lor, tot așa noul legământ al Domnului Isus Hristos îi cuprinde și pe copii care trebuie să primească semnul prin botez.

Argumente istorice.

1. Bisericile istorice prezintă abateri grave de la învățătura Domnului Isus Hristos cu privire la mântuirea prin har, prin credință.

Cu mare atenție trebuie să observăm însă că în cadrul tradiției au păstrat unele practici ceremoniale corecte. Asa este și cazul botezului casei creștine, inclusiv a copiilor.

În general, nu sunt consemnări că ar fi existat cea mai mică schimbare în practica botezului față de cum a fost pe vremea apostolilor.

2. Principalii bărbați folosiți de Dumnezeu în Reforma creștinismului în secolele XV - XVI au practicat și susținut cu argumente temeinice și botezul copiilor în casa creștină.

3. Respingerea practicii botezului copiilor din casa creștină a fost susținută la început de mișcarea creștina anabaptista în secolul XVI cu argumente superficiale.

Este evident că această mișcare evanghelică datorită abaterilor doctrinare grave ale bisericii istorice a căzut în ispita negării totale și a tuturor practicilor ceremoniale, nesocotind faptul că în privința botezului casei creștine s-a păstrat totuși tradiția apostolică.

În adunările în care unii credincioși, din diverse motive și-au însușit învățătura greșită a necesității unui al doilea botez în apă, aceștia trebuie sfătuiți cu dragoste și călăuzire a Duhului.

Față de lucrurile arătate, SFATUL DE FRAȚI PE ȚARĂ cu încredințare deplină înaintea lui Dumnezeu socotește oprirea botezului copiilor din casa creștină și/sau impunerea botezului la maturitate ca singur valabil, drept o greșeală față de practica apostolică a botezului.

Îndemnăm cu toata hotărârea și dragostea pe toți credincioșii să se ferească de învățături și practici care nu concordă cu Sfintele Scripturi în privința

botezului casei creștine.

În viitor, practicarea celui de-al doilea botez și după luarea la cunoștință de poziția din aceasta scrisoare va fi socotită ca o neascultare față de rânduiala lui Dumnezeu în biserică.

Botezul în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, sau în numele Domnului Isus pentru credincioșii care provin din biserică istorică, rămâne valabil.

Recomandăm, fraților cu răspundere, să își însușească temeinic învățătura biblică ce privește înțelegerea și practica botezului din adunările BER.

În acest sens le recomandăm și îi rugăm să stăruiască în cercetarea cu atenție și rugăciune a Cuvântul lui Dumnezeu.

În plus, menționăm necesitatea cercetării materialelor ajutătoare, conform bibliografiei:

Viața de familie în Hristos - Andrew Murray

Învățătura religiei creștine - Jean Calvin

Trebue să mă botez a doua oară? - T. Popescu (?)

Scrisori asupra botezului - J. N. Darby

Fundamente ale credinței creștine - J.M. Boice

Botezul creștin - BER (1991)

Botezul - Nelis van der Want

Cu privire la botezul creștin - Șerban

Constantinescu

Copii ai promisiunii - Geoffrei W. Bromilei

Botezul creștin CD și casetă – material prezentat în 25.03.2006 la întâlnirea lucrătorilor BER de la Ploiești.

De asemenea, îi rugăm să predice periodic, în adunarea publică, sub călăuzirea Duhului Sfânt, despre botez, mai ales cu ocazia botezării copiilor.

„Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei desnădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți. Luați seama ca nimeni să nu întorcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna.”

1 Tesaloniceni 5.v14-16.

Fiți sănătoși !“

CONFERINȚA NAȚIONALĂ

de tineret

BUCUREȘTI - 17 MAI 2008

Tema conferinței a fost **ROLUL RELAȚIILOR DE CALITATE ÎN CREȘTEREA SPIRITUALĂ** și s-a dezvoltat în mai multe puncte și subpuncte prin intermediul mai multor frați. Iată o schiță a acestei tematicii:

1. Imperativul relațiilor de calitate. Acest prim punct a fost prezentat de fr. Ioan Botgros, președintele B.E.R.
2. Importanța transparenței în relațiile de calitate. A prezentat fr. Adiel Bunescu.
3. Impactul relațiilor în grupurile mici. Subiectul a fost prezentat de fr. Teodor Necea.
4. Implicarea în relații personale profunde. A prezentat fr. Emi Zărnescu.
5. Modele biblice de relații între generații. Mesajul a fost transmis de fr. Sergiu Iorgulescu.

Au fost de asemenea două intervenții ale fraților Emanuel Vâlcu și Dănuț Simion ale căror mesaje s-au concentrat asupra unor exemplificări și experiențe utile din viața personală de relație. Conferința a fost moderată de fr. Petre Bunescu, care a prezentat în finalul părții expositive câteva concluzii.

În secțiunea a doua a conferinței timpul a fost alocat pentru întrebări și răspunsuri.

Prezentăm în continuare câteva rezumate a mesajelor transmise pe parcursul acestei conferințe.

TRANSPARENȚĂ ÎN RELAȚIILE DE CALITATE - A DA SOCOTEAȚĂ

Nevoia de bază a oamenilor în viață sunt relațiile. Este dovedit medical că de la naștere până la bătrânețe sănătatea depinde de cantitatea de conectare socială pe care o au oamenii. Practic toate problemele emoționale și psihologice, de la dependențe până la depresii, au la rădăcină alienarea sau izolarea emoțională. Recuperarea implică întotdeauna

ajutarea oamenilor să se conecteze unii cu alții la niveluri mai profunde și mai sănătoase decât în prezent. Creșterea are loc în comunitate, nu în izolare” („How people grow” – Cloud&Townsend) Noi dăm impresia că relația cu Dumnezeu este suficientă pentru creșterea spirituală. Vedem însă în Biblie că Dumnezeu a ales să împlinească anumite nevoi ale noastre prin alți oameni. Ce pot face eu pentru a-L lăsa să mă transforme prin intermediul altora?

1. Încetează să te mai ascunzi (Efeseni 4 :25, 15,16) Porunca este: “lăsați-vă de minciună!” Altfel spus, încetează să te mai prefaci! Spune adevărul! Dezbracă-te de falsitate și de ipocrizie! Biserica trebuie să fie o comunitate transparentă care excelează în acceptare și dragoste, pentru că fiecare membru a experimentat acestea și este dator să le manifeste față de alții. Biserica ar trebui să fie cel mai sigur loc de pe pământ. Nu locul unde să ne construm imagini, ci locul unde să fim vindecați. Nu locul unde să fim perfecți ci locul unde să fim reali.

Domnul Isus urăște ipocrizia. El nu reacționează față de adulter așa cum reacționează față de ipocrizie! Este absolut intolerant, plin de mânie, pentru că știe cât de periculoasă e ipocrizia pentru creșterea spirituală (Matei 23:13).

2. Găsește pe cineva care să te confrunte cu adevărul (Prov 27:6) “Rănilile făcute de un prieten.” Ai un prieten care nu te măgulește, care îți spune ceea ce ai nevoie să auzi și nu ceea ce îți place? Trec nouă luni până când cineva vine să îl confrunte pe David cu păcatul lui în 2Sam 12. Cu siguranță fapta lui era cunoscută și de alții de la palat. Însă nimeni nu a îndrăznit să-l confrunte până când Dumnezeu l-a trimis pe Natan. Ai un asemenea Natan în viața ta?

3. Găsește pe cineva căruia să te arăți așa cum ești (Iacov 5:16) Textul vorbește despre mărturisire în vederea vindecării, cel mai probabil vindecare spirituală nu doar fizică. Ideea este că avem nevoie

unii de alții în rezolvarea problemelor cu păcatul, pentru că sunt păcate, tipare de acțiune, de reacție și de gândire din care putem ieși singuri. Avem nevoie de ajutor.

Ce este o relație de dare de socotelă? Este o relație în care se oferă ajutor, disciplină, rugăciune, se află rădăcina problemei, se iau angajamente, se primește ajutor pentru menținerea angajamentelor și se monitorizează evoluția. Aici se oferă har, încurajare și confruntare. Cui ai vorbit ultima oară despre tine așa cum ești tu? Te cunoaște cineva așa cum ești și cu bune și cu rele? Sau ești singur? Vai de cel ce este singur! (Ecles. 4 :7-12) Iacov când ia câte o decizie, este mereu singur! Samson este un om cu un potențial enorm, dar este singur. Prădătorii nu atacă niciodată un animal care e bine integrat în turmă, ci atacă mereu animalul care rămâne în urmă, care se izolează, care este singur. Singur ești cel mai vulnerabil!

Consultă-te când ai de luat decizii! Nu acționa de capul tău. Înconjoară-te de prieteni care te confruntă cu adevărul, nu cu cei care spun mereu ca tine. Ai o relație transparentă cu un prieten care să te întrebe de viața ta spirituală, de relațiile tale, de munca și responsabilitățile tale, de felul în care îți folosești timpul, de gândurile tale, privirile tale, practica disciplinelor spirituale?

4. Găsește prieteni de calitate. Transparența cere maturitate, încredere și confidențialitate. Dacă ești adolescent, găsește pe cineva mai matur care să te ajute, nu care să fie slab ca tine. Tatonează terenul, dar fii înțelept. De asemenea, fii atent la prietenii pe care ți-i alegi! Caută oameni de caracter, cu o puternică credință în Dumnezeu care să fie preocupati de binele tău.

IMPACTUL RELAȚIILOR DE CALITATE ÎN GRUPURILE MICI

Noi oamenii, avem patru nevoi fundamentale: nevoia de dragoste, nevoia de siguranță, nevoia de semnificație și nevoia de transcendent. Este interesant de observat faptul că doua dintre aceste nevoi au de-a face cu relațiile.

Perspectiva biblică

- Isus și ucenici - Evangheliile ne oferă detalii interesante despre grupul ucenicilor: au mâncat împreună, au călătorit, au discutat pilde, au luat Cina.

- Biserica primară - în Faptele Apostolilor observăm mici comunități care se întâlneau în case și aveau părtașie, serveau masa, studiau Scripturile, se rugau, într-o atmosferă de bucurie, unitate și sărbătoare. Majoritatea bisericilor din aceasta perioadă timpurie erau de fapt mici grupuri de casă.

Prezentare

Un grup mic este alcătuit din 4-10 persoane care se angajează să se întâlnească regulat având ca scop creșterea lor spirituală prin relaționare, studierea Bibliei, rugăciune, slujirea celorlalți și evanghelizarea prietenilor necreștini.

Fără să minimalizăm importanța și beneficiul întâlnirilor lărgite din adunările locale, trebuie să subliniem avantajele specifice grupurilor mici. Aici este mai multă intimitate, atmosferă plăcută, te poți exprima liber, poți fi cunoscut mai bine, îți găsești un partener de dare de socotelă, parteneri de rugăciune, se poate ușor alătura o alta persoană, îți poți descoperi ușor darurile spirituale.

Pledoarie

Grupul mic nu este o găselniță, un trend al zilelor noastre, o adaptare culturală la modelul creștinismului vestic. Este necesar să vedem fundamentul biblic al acestei practici, pentru că teologia ne determină și ne validează metodologia. Adevărul biblic este următorul: Dumnezeu ne-a destinat să ne dezvoltăm în comunitate, în context relațional. Vorbim de comunități intime, de relații profunde, transparente și împlinitoare. Grupul mic devine astfel o provocare biblică nu doar o opțiune metodologică.

Este nevoie să spulberăm un mit care deseori operează în mentalitatea noastră și anume mitul potrivit căruia relația personală cu Dumnezeu e suficientă pentru creșterea noastră spirituală.

Provocare

Apostolul Petru este atât de plastic când ne descrie imaginea comunității creștine puternice care stârnește mânia diavolului, vulnerabili fiind cei care stau la periferie, cei neintegrați și atașați puternic de un grup. "Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită." 1 Petru 5 v. 8

Sunt eu integrat într-un grup mic, într-o comunitate intimă? Sau sunt doar spectator neimplicat, un vizitator duminical al adunării. Este diferența dintre apartenență și înstrăinare, dintre

transparență și duplicitate, diferența fundamentală între a fi sau a nu fi creștin autentic.

IMPLICAREA ÎN RELAȚII PERSONALE PROFUNDE

Prima relație creată de Dumnezeu pe pământ nu a fost cea dintre Adam și Eva, ci a fost cea dintre Dumnezeu și Adam și în cadrul acestei relații, Dumnezeu s-a uitat la Adam și a spus că “nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2.18). Așadar, Dumnezeu ne-a creat fiindte relaționale, atât în plan vertical, cât și în plan orizontal, însă cea mai importantă relație pe care omul o poate avea este relația sa cu Dumnezeu. În cadrul acestei relații, Dumnezeu ne vede ca și copii, ca tineri și ca părinți, conform epistolei 1 Ioan cap. 2. Însă, pentru a putea să ne maturizăm, să creștem de la statutul de copii la cel de oameni maturi, avem nevoie să interacționăm în relații orizontale, adică între noi, în așa fel încât să putem dezvolta relația noastră cu Dumnezeu.

Ca tineri și adolescenți, și de asemeni ca oameni maturi, avem nevoie de relații profunde, relații spirituale puternice, în așa fel încât să putem dezvolta această relație care este atât de importantă, anume cea cu Dumnezeu. În continuare voi exemplifica trei tipuri de relații de care avem nevoie și care ne pot ajuta să creștem din punct de vedere spiritual.

Relația tânăr - adult sau nevoia unui model.

Cu toții știm că atunci când dorim să realizăm ceva, avem nevoie de exemple și modele. În orice domeniu oamenii caută modele. În modă, în sport, în muzica, în predicare, în conducere (și domeniile pot continua), în toate acestea, cei care vor să facă performanță, vor trebui să își aleagă diferite modele pentru a putea învăța de la ele modul cum au ajuns la acel nivel. În lucrurile spirituale avem nevoie de asemeni de modele. În Vechiul Testament avem exemplul relației dintre Iosua și Moise. Iosua a stat în umbra lui Moise, i-a slujit, a învățat de la el cum să se raporteze la Dumnezeu și la popor, iar în final a ajuns să fie succesorul lui Moise și să cucerească Canaanul. Ca și creștini, trebuie să căutăm acele modele spre care tindem, să ne implicăm în relații cu frați spirituali și maturi care pot îndruma pe calea credinței, să învățăm cum au crescut ei și să aplicăm. Un alt mod de a căuta modele este citirea diversilor autori, citirea de biografii creștine, să căutăm să

înțelegem modul acestora de viață și de raportare la Dumnezeu și la problemele vieții.

Relația tânăr – părinți sau nevoia de autoritate.

Acest tip de relație este necesară pentru a putea trasa limite, bariere și ghidaje pentru tânărul care dorește să Îi slujească lui Dumnezeu. După cum o societate nu se poate dezvolta fără autoritate, tot așa este și cu viața noastră spirituală. Ca adolescenți și tineri, prima autoritate pe care Dumnezeu a pus-o peste noi este formată din părinți. Părinții sunt autoritatea prin care Dumnezeu ne ghidează, ne vorbește și ne dezvoltă. Despre Domnul Isus se spune că după ce s-a întors de la Templu, la vârsta de doisprezece ani, le era supus părinților, și apoi textul din Luca 2:52 și 53 adaugă „Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu“. A cincea porunca din Lege de asemeni spune că copiii trebuie să asculte de părinți iar Pavel, la rândul lui, subliniază importanța ascultării de părinți în Efeseni 6:1-2. Așadar, ascultarea de părinți nu este o treabă de mâna a doua, ci este de cea mai mare importanță în ochii lui Dumnezeu.

Relația tânăr – tânăr sau nevoia de motivație

Cred că majoritatea tinerilor a experimentat diverse jocuri de echipă. În momentul în care sunt mai mulți, există și motivație. Această motivație vine prin încurajare reciprocă, prin dorința de a avea rezultate și prin dorința de a nu dezamăgi. Ca tineri care trăim într-o lume stricată și depravată și plină de ispite, avem nevoie de sprijin care să ne dea motivație la o viață matură spiritual. Daniel și prietenii lui au putut da mărturie în fața celor din vremea lor și datorită faptului că au avut relații profunde prin care s-au îmbărbătat, s-au încurajat și au studiat împreună Legea lui Dumnezeu. Pentru aceasta, este nevoie ca și noi să ne implicăm în relații cu alți tineri, relații în care să putem să ne mărturisim păcatele, să ne încurajăm, să ne controlăm reciproc și să ne corectăm reciproc, în așa fel încât maturizarea noastră să aducă glorie și slavă lui Dumnezeu.

În concluzie, pentru a putea dezvolta relația noastră cu Dumnezeu, relație care este cea mai importantă din viața noastră, avem nevoie de implicare în relații profunde cu alți oameni, cu alți tineri și mai mult ca orice să învățăm să ne supunem autorității, atât a celor puși de Dumnezeu peste noi, cât mai ales a Cuvântului Sfânt, care este autoritatea supremă.

Iov

NEPRICEPUTUL...

Iov este un personaj unic în istoria lumii. Unic prin exemplul pe care-l oferă. Prin perspectiva pe care o relevă. Este unul din personajele biblice cel mai ușor de acceptat, de înțeles. Mulți oameni îl pot respinge pe Domnul Isus Cristos, dar nu-l vor respinge pe Iov.

Oamenii privesc spre el cu respect, înțelegere, îngăduință; toți fac asta... bogatul sau săracul, omul de afaceri, scepticul, prizonierul, cei debusolați, cei depresivi, contemplativul, părintele, soțul... pentru că el este fiecare dintre noi.

El nu a fondat o religie sau o nouă credință; el simplu, a suferit... enorm și în felul acesta a câștigat loc în inima lumii.

Multe comunicări și prelegeri despre viața lui Iov, așa cum este descrisă ea în Biblie, vor să dea răspunsul la întrebarea: "De ce suferă oamenii?" sau o altă variantă ar fi: "De ce îngăduie Dumnezeu suferința?"

Parcurgând începutul cărții Iov, mi-a ieșit în față întrebarea "ascunsă" a cărții. Am denumit-o așa pentru că parcă niciodată nu o mai citisem: "Îl poate sluji omul pe Dumnezeu fără nici un motiv?" (Iov 1:9). Diavolul subânțelege prin asta că singurul motiv pentru care cineva s-ar gândi să-L slujească pe Dumnezeu este (răș)plata pe care o primește. Satan nu poate concepe că Dumnezeu este vrednic de laudat și slujit doar prin ceea ce este El, doar datorită Naturii Sale.

Nu cu mult timp în urmă, în cadrul unei întâlniri publice, un ateu-Steve Scianni, a spus că el nu are nici o problemă să creadă într-un Dumnezeu, dar el nu crede că Dumnezeul pe care îl prezintă Biblia este demn de adorare și încredre. Prin asta el chestiona vrednicia lui Dumnezeu de a fi pe deplin Dumnezeu. La fel cum Satan, în cartea Iov, era suspicios că închinarea pe care omul o aduce lui Dumnezeu este doar din motive personale.

Și așa întrebarea centrală a lui Iov mi se pare acum a fi: "De ce-L slujesc oamenii pe Dumnezeu?"

Vrei să faci lucrul acesta chiar dacă nu este nici o binecuvântare atașată? Ai continua să-L slujești? Putem să-L slujim pe Dumnezeu fără să așteptăm ceva înapoi? Un bonus ceva, pentru bună purtare? Dacă nu, înseamnă că Satan are dreptate...

Iov e greu de priceput... de înțeles... dar Iov mă ajută să înțeleg... să pricep...

Până la urmă, tu de ce L slujești pe Dumnezeu?